

være en uheldig Bei, som vi ere komne ind paa, idet vi saa at sige paa ethvert Lovgivningsomraade stadig føie Tillægslove til Love, som iøvrigt blive bestaaende, istedetfor at samle alle Bestemmelserne i en enkelt Lov. Særlig med Hensyn til denne Sag, som jo vedkommer navnlig saa mange Lægmeend, forekommer det mig, at der ikke kunde have været stor Vanskelighed forbundet dermed, og det vilde vistnok have været et Gode i det Hele taget.

Min anden Bemærkning angaar mere den reelle Side af Sagen og da navnlig det Grundlag, hvorpaa hele vor Invalideforsørgelsehviler. Naar man i Almindeligheds Interesse nødes til at afstaa Noget af sin Eiendom, saa skal man ifølge Grundlovens Bud have fuld Erstatning derfor, og naar man offerer Mere end dette paa Fædrelandets Altar, naar man offerer sin Helbred, sin Førlighed, sin Erhvervsevne, da forekommer det mig ikke, at det er mere end billigt, for ikke at sige retfærdigt, at man kan blive behandlet efter den samme Grundsatning. Det er dette, som forekommer mig ikke fuldt ud at være iført Gjyldest med Hensyn til Lovbestemmelserne i vor Invalideforsørgelseslov. Jeg negter ikke, at det vistnok har været Hensigten at give de enkelte Invalider — og jeg skal da først nævne dem af de menige Klasser — saa Meget, at de kunne leve deraf. Muligen er man gaet ud fra, hvad de selv i Almindelighed vilde kunne erhverve sig ved deres Arbeide, det være sig nu som Dagleiere eller som Haandværkere, men det forekommer mig dog, at man har overset at medens en Mand, som beholder sin fulde Førlighed og Arbeidskraft, vil være istand til ved egen Dygtighed at erhverve sig Noget udover det, som ligefrem hører til hans eget og hans Families Underhold, Noget, som han kan lægge tilside til sin Alderdom eller efterlade sine Børn, saa kan dette ikke tænkes at være Tilfældet med en Mand, som faar den Invalideunderstøttelse, som er loubestemt her, og jeg tror derfor, at det vilde være billigt, om man tænkte paa en eller anden Maade at lade Invalideforsørgelsen stige noget med Alderen, eller med andre Ord at give Invaliderne et Alderstillæg. Der er ogsaa en anden Klasse af Invalider, som det ligeledes synes mig ikke komme til deres Ret. Jeg tænker her først og fremmest paa Befalingsmændene. Naar en Mand i denne Klasse bliver Invalid i den ældre Alder, er der vel ikke Stort at sige derom, men sæt nu, at en Mand bliver Invalid som Lieutenant eller Capitain, saa faar han efter Loven den Pension, som tilkommer ham efter Tjeneste-

grad og Tjenestetid, og dertil det Tillæg, som Loven ligeledes bestemmer, og saa den Invalideforsørgelse, som tilkommer ham efter den Klasse, hvortil han hører. Det kan nu maasse nok siges at være en overordentlig Forsørgelse i de første Aar; men man maa betænke, at naar en Mand har erhvervet sig Uddannelse til et vist Livskald og saa paa engang al Fremgang paa denne Livsbane bliver ham afstaaen, saa er han uheldig stillet ved Siden af den af hans Fæller, som er saa heldig at gaa uskadt ud af Krigen og beholder sin fulde Førlighed og stiger fra den ene til den anden Grad, indtil han tilsidst gaar af med fuld Pension efter Loven. Nu er der rigtignok mødt den Indvending: Men af en saadan Mand, som forbliver i Tjenesten, kræver man ogsaa, at han skal offere al sin Tid og alle sine Kræfter i Tjenestens Tary, hvorimod den Arbeidsevne, som Invaliden endnu maatte være i Besiddelse af, stilles til hans frie Raadighed. Det er ganske vist saaledes, men derved maa man jo betænke, at naar en Mand har uddannet sig til en vis bestemt Livsgjerning, kan det være saare vanskeligt for ham, naar denne Livsbane bliver ham afstaaen, da at faae Brug for den Arbeidsevne, han endnu maatte være i Besiddelse af. Derfor forekommer det mig, at, for at Billighed og Retfærdighed — kunde jeg gerne sige — skal ifte fuld Gjyldest, maa vi komme dertil, at vi give disse Mænd med Alderen en større Understøttelse end den, de nu faae. Ved Siden deraf har jeg endnu en Bemærkning at gjøre, og det er denne. Den tydfte Invalidelov indeholder den Bestemmelse, som aldeles mangler i vor, at en Invalid, som er bleven faaret i en eller anden Legemsdel, saaledes at dette Saar maa medføre en Svækkelse, der vil være lig den, som finder Sted ved Lemlæstelse, bliver sat i Klasse med disse Lemlæstede. Det forekommer mig at være aldeles billigt, og det er ogsaa Noget, som jeg kunde ønske, man her vilde tage Exempel af. Med Hensyn til de Mænd, som jeg før nævnte, nemlig Befalingsmændene, kunde der have været hødet noget paa de mindre heldige Aar, som en saadan Invalid bliver stillet under, hvis der aabnedes ham efter Dødsfeilighed til at blive ansat i et eller andet civilt Embede, som han maatte være istand til at kunne forestaa efter den Ulykke, som er mødt ham. Det finder vel Sted og skal finde Sted efter Loven, men der er ikke saa lidt Tvivl, om det finder Sted i det Omfang, som ønskeligt er. Udvalget har i sin Betænkning udtalt sig — forekommer det mig — for, at det vilde være billigt, om den Bestemmelse var